

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

Een terugkeer naar de bronnen

Fiducia supplicans: een synodale Kerk die luistert naar de wereld, maar doof blijft voor het woord van God (deel 1/2)

Oproep voor de pinksterbedevaart Chartres-Parijs

Privé-openbaringen, zegen of gevaar?

De Z. Frederik van Hallum

*Longe fecisti notos meos a me: traditus sum,
et non egrediébar.*
Mijn vrienden hebt Gij van mij vervreemd: ik
ben omklemd en kan niet ontsnappen.

Antifoon voor de metten van Goede Vrijdag

Verboden in Kinshasa maar toegestaan in Rome

Laten wij bidden

E.H. Louis Bochkoltz, Prior

Tijdens deze vastentijd bidden en vasten we met edelmoedigheid voor al onze speciale intenties. Laten we edelmoedig zijn tot Pasen! De H. Kerk geeft ons ook haar intenties in de “plechtige gebeden” van Goede Vrijdag: 1. voor de Heilige Kerk van God; 2. voor de Heilige Vader de Paus; 3. voor de geestelijkheid en de gelovigen; 4. voor de staatshoofden; 5. voor de catechumenen; 6. voor de noden van de gelovigen; 7. voor de eenheid van de Kerk; 8. voor de bekering van de Joden; 9. voor de bekering van de ongelovigen. Voor de Heilige Kerk van God, dit is het eerste plechtige gebed! **En de Kerk heeft grote nood aan gebeden.**

Om uitdrukking te geven aan de verwarring die in de Kerk is ontstaan na de verklaring *Fiducia supplicans* (**waarover u in deze *Monstrans* het eerste deel vindt van een briljante conferentie van E.H. Pagliarani**), geef ik er deze maand de voorkeur aan om de altijd fijne pen van E.H. Alain Lorans (voormalig directeur van het seminarie van Ecône en redacteur van DICI - de nieuwsbrief van de SSPX), te vertalen.

De Romeinse verklaring van 18 december 2023, Fiducia supplicans, staat de zegening toe van ongehuwde paren of paren van hetzelfde geslacht. Deze zegen kan nu worden ontvangen in de Sint-Pieter in Rome, waar kardinaal Mauro Gambetti, aartspriester van de basiliek, deze aanbiedt aan de betrokken paren. Maar het is verboden in Afrika, waar de Congolese kardinaal Fridolin Ambongo, voorzitter van het Symposium van Bisschoppelijke Conferenties van Afrika en Madagaskar, dispensatie heeft gekregen van paus Franciscus voor het hele continent.

Om homoseksuele koppels niet te moeten zegenen, met andere woorden om niet tegen de natuurlijke en goddelijke wet in te gaan, is het dus nodig om een Romeinse dispensatie te verkrijgen. Aan de andere kant, om zulke koppels te zegenen, is het voldoende om de richtlijnen van kardinaal Victor Manuel Fernández, prefect van het Dicasterium voor de

Geloofsleer, te gehoorzamen.

*Dat is de toestand van extreme verwarring in de Kerk, twee maanden na de publicatie van *Fiducia Supplicans*. Binnenkort zult u, om in overeenstemming met de natuurlijke en goddelijke wet te leven, naar Kinshasa moeten gaan, naar het bisdom van kardinaal Ambongo, of naar Abuja in Nigeria, of naar Accra in Ghana ...*

*Afrikanen zijn vrijgesteld van de toepassing van *Fiducia Supplicans* op grond van het feit dat hun cultuur geen paren van hetzelfde geslacht tolereert. Wat betekent dat niet-Afrikanen een cultuur hebben die koppels van hetzelfde geslacht wel tolereert. Wat is dan die cultuur die zo tolerant is? Een cancelcultuur die, in naam van een misplaatste pastorale benadering, afrekent met “wat overal, altijd en door iedereen geloofd werd”, in de woorden van het *Commonitorium* van Sint-Vincentius van Lérins.*

Om barmhartig “inclusief” te zijn voor minderheden die zogenaamd gediscrimineerd worden door de katholieke leer en moraal, sluiten we deze leer en moraal praktisch uit, terwijl we doen alsof we ze vereren. In feite keurt het goed wat het verwerpt.

En goede zielen, met hun ogen bewolkt door verdriet, zullen klagen over de kerken die leeglopen, de seminaries die sluiten en de priesters die sterven zonder te worden vervangen. Voor deze blindheid tegenover zo'n crisis in de Kerk is de tussenkomst van een oogarts niet nodig.

Deze vermoeide, overbelaste ogen hebben geen oogdruppels nodig, maar heilige woede. Dat alleen kan ze openen voor de realiteit. “Maak u niets wijs: God laat niet met zich spotten. Wat een mens zaait zal hij ook oogsten. Wie zaait op de akker van zijn zelfzucht, zal verderf oogsten; wie zaait op de akker van de Geest, zal van de Geest eeuwig leven oogsten.” (Gal 6, 7-8)

Een terugkeer naar de bronnen

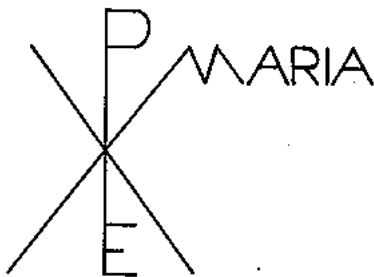
Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de tweeëntwintigste brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

Tijdens de Tweede Sessie van het Concilie heeft men ons een zeer leerzame brochure overhandigd over de opgravingen onder de Sint-Pietersbasiliek in het Vaticaan. De resultaten van deze opgravingen zijn opmerkelijk. Zij leveren archeologische bewijzen van grote waarde voor de aanwezigheid van het graf van de H Petrus op deze sinds de eerste eeuwen van het christelijk tijdperk vereerde plaats.

Maar deze opgravingen hebben graffiti aan het licht gebracht die tegelijkertijd een historische en een uitzonderlijke theologische waarde hebben, als men bedenkt dat zij het geloof van de pelgrims uitdrukken. Een van hen, die meermaals herhaald wordt, heeft de volgende vorm:

Van het symbool voor Christus, de met elkaar verweven XP, hebben zij hun geloof in Petrus laten blijken door de P te verlengen om er de eerste letters van Petrus in aan te duiden en van de X hebben zij de eerste letter van MARIA

getrokken, welk zij volledig hebben geschreven.

De vereniging van deze drie personen: Jezus, Petrus en Maria, waarvan er twee, Maria en Petrus, zijn afgeleid van Jezus, is bewonderenswaardig uit christelijk oogpunt en uit kinderlijke devotie tegenover de Heer en tegenover deze twee personen die ons hier beneden na Jezus het meest dierbaar zijn en omwille van Jezus en van zijn goddelijke keuze.

En men vindt deze drie personen uitsluitend in de Rooms-Katholieke Kerk verenigd. Het is in Petrus dat Jezus en Maria ons op een authentieke manier gegeven zijn en in hem en in zijn opvolgers alleen.

Welke leringen uit de eenvoud van het geloof van

de eerste christenen! Jezus heeft gewild dat men God lief heeft in een persoon en dat men naar Hem gaat via personen. En hoezeer is dit conform aan de natuur van het menselijk hart! Men houdt van God in Jezus, men houdt van Jezus in Maria, men houdt van Christus in Petrus, in de Paus. Dat is eenvoudig, gevoelig, zichtbaar en aangepast aan alle zielen van de eenvoudigste tot de meest gecultiveerde.

Mogen wij een grote liefde hebben voor deze personen, die God ons heeft gestuurd voor ons heil en voor het heil van de wereld. Laten wij er over spreken, en er nog over spreken, er altijd over spreken rondom ons! Dat is en blijft voor altijd het plan van God. *Hic est filius meus dilectus, ... ipsum audite* (Mt. 17, 5)¹. *Ave Maria, invenisti enim gratiam apud Deum* (Lc. 1, 30)². *Tu es Petrus et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam* (Mt. 16, 18)³. Deze woorden geven genade aan deze personen en zullen nooit vergaan. De hel zal gedurende alle eeuwen tekeergaan tegen Jezus, tegen Maria, tegen Petrus. Haar nederlaag is op voorhand verzekerd, ondanks enkele schijnbare overwinningen.

Moge het geloof van deze nederige pelgrims naar het graf van Petrus uit de tweede eeuw even fris en even sterk zijn in onze zielen dan in de hunne. Onze tijd ondergaat eveneens de aanvallen van de Duivel. De Maagd en de Paus zijn heden ten dage niet gevrijwaard van zijn aanvallen. Moge ons geloof en onze toewijding tegenover deze personen des te sterker zijn. *Cui restitite fortes in fide* (1 Petr. 5, 9)⁴.

"Gedachte van de maand": Januari-februari 1964

VOETNOTEN

- ¹ "Deze is mijn geliefde zoon, ... luistert naar hem."
- ² "Vrees niet Maria, want gij hebt genade gevonden bij God."
- ³ "Gij zijt Petrus en op deze steenrots zal ik mijn Kerk bouwen."
- ⁴ "Weerstaat hem, sterk door het geloof."

Parochiefeest St.-Amandus

Op dinsdag 6 februari vierden we het feest van de H. Amandus, patroon van Gent en in het bijzonder van onze kapel. We zijn in het bezit van onze kapel sinds 1984, ondertussen 40 jaar dus! De inzegening van de kapel vond echter plaats in 1986. Het 40-jarig jubileum van onze kapel zal dus over twee jaar gevierd worden.

Om deze dag te vieren was er een gezongen H. Mis ter ere van de H. Amandus met een predicatie over het leven van de heilige. In aansluiting op de Mis was er een receptie met een broodmaaltijd. Nadien was er een gezellig samenzijn met een quiz over de geschiedenis van onze kapel, van de FSSPX en over het leven van de H. Amandus. Er waren ook kleine opdrachttjes. Het was een fijne manier om iets bij te leren over de verschillende onderwerpen en vooral natuurlijk over de geschiedenis van onze kapel.

We zijn ons in het algemeen niet voldoende bewust over de invloed van de heiligen. De H. Amandus heeft ons de afgelopen decennia enorm bijgestaan. Onze kapel mocht al twee priesterroepingen voortbrengen, E.E. H.H. Huysegems en De Clercq. De laatste jaren is ze sterk gegroeid. We hebben 14 (jonge) families met kinderen. Gezinnen, ouderen en jongeren ontdekken steeds meer het traditionele katholieke geloof, ze herkennen de waarde ervan en zijn bereid er voor offers te brengen (verplaatsing, regelmatige bijeenkomsten voor catechismuslessen en geloofsverdieping, persoonlijk afspraken met de priester, misdienaarsopleiding, voorbereid van het gezang, verzorgen van de kapel etc). Ja, zonder deze offergeest en volharding zouden zij niet volhouden, zou er überhaupt geen kapel zijn.

Ik wil ten slotte iemand benoemen die grote verdiensten verworven heeft in het bestaan van onze kapel, namelijk de inmiddels overleden Heer Van Peteghem. Hij was de eerste die contact opnam met de pionier van het traditionele katholieke geloof, Mgr. Lefebvre en de traditie of met andere woorden, het volle katholieke geloof beleden en beleeft, heeft willen redden. Hij heeft ontzettend veel gedaan voor de kapel. De goede God en de H. Amandus weten het. Rust in vrede!

Dankzij mensen als meneer van Peteghem en nog anderen, is de fakkel van het licht van Christus doorgegeven en nu mogen nieuwe generaties hiervan de vruchten plukken. Als jonge priester en verantwoordelijke van deze kapel wil ik het werk van deze pioniers in het licht stellen en daarmee aan de actuele generaties de boodschap meegeven dat het nu aan hen is om dit werk verder te zetten. Moge de H. Amandus ons met zijn liefde en ijver ontvlammen!

E.H. Jan De Bruyn

Fiducia supplicans: een synodale Kerk die luistert naar de wereld, maar doof blijft voor het woord van God (deel 1/2)

Don Davide Pagliarani (Algemeen Overste), 17de Congres van Courrier de Rome – 13 januari 2024

Het is aan ons om een samenvatting te geven en het standpunt van de Broederschap te vertolken tegenover alle praktijken die door de “synodale Kerk” worden gepromoot.

Laten we allereerst proberen om orde te scheppen in die verschillende elementen, in het bijzonder wat betreft het recente document *Fiducia supplicans*, dat reeds veel inkt heeft doen vloeien. We moeten die gebeurtenis kunnen plaatsen. Waarom zijn we daar aanbeland, wat heeft dat te betekenen? De rol van de Broederschap mag zich niet beperken tot een impulsieve, instinctieve reactie: wij zijn verplicht om ons een zo diepgaand mogelijk begrip te vormen van wat met die tekst op het spel staat. Als onze analyse diepgang mist, riskeren we om dezelfde fout te maken als sommigen die de kwestie *Fiducia supplicans* afdoen als een persoonlijke buitenissigheid van Paus Franciscus, wiens extravagantie ze niet kunnen verklaren.

Andere reacties op *Fiducia supplicans* doen de kwestie van de zegeningen af als een kwestie van gelegenheid: dit initiatief zou ongelegen komen in sommige culturele contexten, vooral in Afrika. De werkelijkheid is toch een beetje complexer ... Al die reacties zijn welkom, zij zijn positief in zoverre ze nog van een zeker reactievermogen getuigen; maar de Broederschap heeft de plicht om dieper te gaan. Laten we dus afstand nemen van de media-heisa.

I. Een pontificaat dat aan de verwachtingen van de moderne wereld beantwoordt

Fiducia supplicans is – strikt gezien – geen synodale akte, maar een akte die door het Dicasterie voor de Geloofsleer is voortgebracht en

door de Paus zelf is ondertekend. Niettemin is het een document dat beantwoordt aan wat tijdens de voorbereiding van de synode zelf meermaals ter sprake is gekomen. Het is dus inderdaad een antwoord op een actuele en synodale verwachting.

Die “synodale Kerk”, die we proberen te definiëren, is een Kerk die naar alle mensen luistert: de periferie, de basis, de hele wereld, in de ruimste zin van het woord ... een Kerk die naar “de wereld” als zodanig luistert. Het is dus een Kerk die een nieuwe gevoeligheid en een nieuwe wil om de wereld te ontmoeten aan de dag legt.

Dit pontificaat beantwoordt inderdaad op steeds volmaktere wijze aan de verwachtingen en de eisen van de hedendaagse wereld, en meer bepaald die van de “politieke” wereld, in de diepe betekenis van het woord. Enerzijds sluit dit pontificaat namelijk aan bij een politieke invalshoek die tegenwoordig “gemeengoed” is. Anderzijds past het zich ook aan aan de methodes van een politiek die een nieuwe maatschappelijke organisatie wil tot stand brengen, en die – we moeten het toegeven – reeds grotendeels haar slag heeft thuisgehaald. Welnu, waarom is het zo belangrijk dat vertegenwoordigers van de Kerk bij die reorganisatie van de wereld betrokken worden?

Het is niet de eerste keer dat we die handelwijze opmerken: wanneer er nieuwe beginselen zijn, wanneer men een (nieuwe) samenleving wil opbouwen en reorganiseren, is het noodzakelijk dat een religieuze instelling diezelfde beginselen heiligt. Dat is heel duidelijk en beantwoordt aan een diepgewortelde behoefte in het hart van de mens. De mens zal in zijn diepste binnenste steeds een religieuze kern bewaren. Hij heeft de behoefte om in iets te geloven, en dus zelfs iets te heiligen wat in wezen niets heiligs heeft. Het is een behoefte die heel dikwijls onbewust is, maar wel in de

menselijke natuur blijkt te zijn geworteld. Waarom? Omdat de mens geschapen is voor God. En zelfs de Revolutie [vrij vertaald: “opstand” tegen God, zie hieronder, NVDV] de menselijke natuur niet kan veranderen.

Vroeg of laat dringt het heilige zich dus op om een transcendente dimensie te geven aan wat we geloven, aan de beginselen die we als fundamenteel beschouwen. U ziet dat duidelijk in de geschiedenis, bij de Ouden, die alles heiligden wat voor hen belangrijk was: ze heiligden macht, kracht, vuur, aarde, vruchtbaarheid. Veel dichterbij ons heeft de zogeheten “Franse” Revolutie, de liberale Revolutie, hetzelfde gedaan: omdat ze door en door seculier was, maakte ze volledig komaf met het verleden, ontheiligde ze alles wat deel uitmaakte van de vroegere organisatie, van de godsdienst ... maar tegelijkertijd hield zij eraan om de menselijke rede in zekere zin te heiligen. Kijk ook naar de Verklaring van de Rechten van de Mens. Verklaringen worden alle dagen gedaan, vooral in onze tijd. Ze blijven – in het beste geval – enkele weken in het geheugen hangen, maar ze zijn geen eeuwig leven beschoren. Daartegenover staat de Verklaring van de Rechten van de Mens die, zo lijkt het wel, een onuitwisbare stempel op de geschiedenis heeft gedrukt. Waarom? Omdat zij géén gewone verklaring is: ze is een heus Credo. De Verklaring van de Rechten van de Mens werd opgesteld met de plechtstatigheid van een Geloofsbelijdenis. Ze beantwoordt aan die religieuze behoefte om nieuwe beginselen te heiligen, nieuwe dogmata waarop men heeft beslist de samenleving van het moment te grondvesten. We zouden nog wel eventjes kunnen doorgaan met het opsommen van voorbeelden.

En wat doet de Paus? Wat doet de Kerk vandaag? Zij gaan in dezelfde richting. Zij heiligen wat fundamenteel is in de ogen van de wereld tegenwoordig. Laten we slechts enkele voorbeelden geven. We weten hoezeer ecologie door de Paus wordt gepredikt en door hem onderricht. Die nieuwe “ecologische” theologie overstijgt de “opportunistische” overwegingen, die louter met een historisch momentum hebben te maken. Het gaat om een nieuwe moraal die aan iedereen wordt verkondigd, een “dwarse” moraal die zelfs voor atheïsten in aanmerking komt. Waarom? Omdat we respect moeten opbrengen voor dat Gemeenschappelijke Huis – dat wij “schepping” noemen, een schepping die uit de handen van God is gekomen, maar op zichzelf, ongeacht hoe wij ze opvatten, en hoe wij ze kunnen noemen, het Gemeenschappelijke Huis van iedereen is. Het gaat om een religieus kenmerk, een religieus stempel dat

op een preek en een dringende vraag van de huidige politieke wereld wordt gedrukt. De Kerk schiet te hulp door dat religieuze stempel te geven, iets wat – zoals we hebben gezien – beantwoordt aan een heel reële behoefte.

Laten we een ander voorbeeld geven: de nadruk die wordt gelegd op het feit dat we ons van hiërarchie(en) moeten ontdoen, en dat we een hiërarchische invalshoek van de maatschappij en van de Kerk achter ons moeten laten. Men verheerlijkt nu een samenleving waarin de macht niet langer hiërarchisch is: ze is verdeeld en herverdeeld. Vandaar het gedeelde gezag, de strijd tegen het klerikalisme, de emancipatie van de vrouw – een onderwerp dat al sinds enige tijd op de agenda staat: de Kerk wil dat vrouwen, zelfs binnenin haar hiërarchische bestuursstructuur, hun eigen plaats hebben. Dat alles tegen een traditioneel patriarchaat in dat wordt beschouwd als systemische en geïnstitutionaliseerde oorzaak van een reeks machtsmisbruiken in de loop der geschiedenis. En onder die moderne waarden die aan iedereen worden voorgesteld, maar in het bijzonder aan de Kerk (opdat ze die zou heiligen), is er ook de LGBT-agenda. Die laatste maakt deel uit van die “waarden”. We zien de implementatie van de synodale gevoeligheid die zich onvermijdelijk zal schikken naar de gevoeligheid van het moment, ook op dat laatste punt.

Tegelijkertijd verdient een ander aspect onze aandacht. De Kerk is zich ervan bewust dat ze, om allerlei historische redenen, aan geloofwaardigheid heeft ingeboet, en bijgevolg aan invloed. In dat scenario meent ze te moeten verkondigen wat “actueel” is om geloofwaardig te blijven. En het is onvermijdelijk: omdat ze de bovennatuurlijke dimensie van haar strijd en haar missie in de wereld uit het oog is verloren, krijgt de Kerk een complex ten aanzien van de wereld, waartegenover ze aan aanzien en geloofwaardigheid heeft ingeboet. Ze gaat dus andere middelen zoeken om geloofwaardig te proberen te blijven. En om door die wereld te worden begrepen gaat ze dezelfde taal spreken als zij. Een grote illusie! De Kerk is daarvoor immers niet gemaakt, zij is niet gemaakt om vanuit die horizontale invalshoek te blijven kijken, dat spreekt voor zich.

We kunnen hier reeds een eerste conclusie trekken, die ons toelaat om *Fiducia supplicans* in de juiste context te plaatsen. Waarom moest dat gebeuren? Wel, paradoxaal genoeg, omdat de seculiere wereld de Kerk, en dat religieuze stempel dat enkel door de Kerk kan worden gegeven, nog altijd nodig heeft. En daarnaast, omdat die Kerk, die aan geloofwaardigheid heeft ingeboet, paradoxaal genoeg de wereld nog altijd nodig heeft.

Die dubbele behoefte heeft een heuse symbiose doen ontstaan, een synergie op dat politieke terrein. *Fiducia supplicans* beantwoordt aan een politieke vraag van het moment.

II. Wat betekent het om zich te laten leiden door de moderne politieke gevoeligheid?

Laten we hier een filosofische kanttekening maken om tot de kern van het probleem te komen. Die moderne politieke invalshoek is schatplichtig aan het moderne denken: ze is de weerspiegeling, het (spiegel)beeld van het moderne denken. En het moderne denken gaat uit van een basiscategorie die nieuw is: het bewustzijn, individueel of collectief. Het is op grond van het bewustzijn dat de moderne mens eerst zijn denken en daarna de wereld om zich heen gaat heropbouwen, die wereld waaraan zelfs de Kerk zich zal moeten aanpassen.

Welnu, het bewustzijn als beginsel en grondslag van al het overige vooropstellen betekent een beginsel hanteren dat losgekoppeld is van de werkelijkheid, van een werkelijkheid die in elk geval haar primaat over de intelligenties verliest. Op die manier wordt voorbijgegaan aan het denkbeeld dat er een objectieve orde bestaat om te begrijpen, en waarnaar we ons moeten schikken. Neen, die orde is iets wat door de mens wordt bepaald, door het bewustzijn in zichzelf ontdekt. En het is op grond van dat denkbeeld dat de wereld om ons heen wordt heropgebouwd: het is de moderne politiek, in de ruime zin van het woord.

Anders gezegd: er is niet langer een einddoel, een volmaaktheid die in de orde der dingen zou liggen. Het geluk van de mens of de maatschappij is niet meer te vinden in een einddoel dat ze in overeenstemming met hun natuur hebben ontvangen. Die uitwendige orde der dingen komt niet meer overeen met wat het bewustzijn voortaan gaat bepalen: dit is het nieuwe beginsel van een nieuwe orde in de wereld. Er is dus geen einddoel of volmaaktheid meer met eerbiediging van de objectieve orde der dingen.

Bijgevolg gaan we in de moderne politiek vier onafscheidelijke kenmerken vinden, die we daarnaast ook in de Kerk van Paus Franciscus, de synodale Kerk, zullen terugvinden.

Allereerst is de moderne politiek *ideologisch*. Ze is ideologisch in zoverre ze de werkelijkheid vervangt door de vrije voorstelling die het bewustzijn zich heeft gevormd. Dat is duidelijk:

ideologie begeleidt elke uiting van de moderne politiek. Elke partij is het uithangbord, niet van een begrip van de objectieve werkelijkheid, maar van een subjectivistische ideologie.

Ze is – dit is het tweede kenmerk – *zelf-bepalend*. Dat is het onvermijdelijke gevolg [van het eerste]: zij beslist zelf wat ze moet zijn, wat de mens moet zijn. Zij bedenkt helemaal alleen een plan en een project, zonder uit te gaan van de werkelijkheid, een analyse van de werkelijkheid.

Derde kenmerk: de moderne politiek is *totalitair*. Achter het beeld van de “vrijheid” – de “bevrijding” die al eeuwenlang in de verf wordt gezet, vooral sinds de liberale revolutie – gaat een totalitaire moderne politiek schuil, want het is de werkelijkheid die zich daaraan moet aanpassen, op gevaar af daartoe te worden gedwongen. Men plakt een denkbeeld op de concrete werkelijkheid, een denkbeeld dat in het individuele of collectieve bewustzijn is opgevat, en dwingt dus de werkelijkheid. Het is daaruit dat de totalitarismen voortkomen. Wij leven in een wereld die totalitair is: er zijn denkbeelden die op de werkelijkheid worden geplakt, en ze in de ene of de andere richting dwingen.

En vierde kenmerk: ze is *conventioneel*, ze berust niet op de natuurlijke orde, maar op een door conventie bepaalde orde: wat goed en nastrevenswaardig is, wordt beslist, willekeurig gekozen door het geweten, en wordt niet begrepen noch ontvangen vanuit de (objectieve) werkelijkheid.

Ook al zijn die vier kenmerken van de moderne politiek niet nieuw, het is toch interessant om te zien hoe ze in het bijzonder op de synodale Kerk van toepassing zijn.

Maar vooraleer we gaan kijken hoe ze van toepassing is, moeten we goed begrijpen dat de Kerk niet onverschillig kan blijven tegenover die moderniteit. Er is geen derde mogelijkheid:

- óf de Kerk veroordeelt het primaat van het geweten over de werkelijkheid en over de Openbaring – en de hele moderne politiek die eruit voortvloeit;
- óf de Kerk gaat in dat gedachtegoed mee.

Dat gedachtegoed is overal. Die invalshoek, die zienswijze van de dingen is alomtegenwoordig. We kunnen niet beweren afzijdig te blijven, zonder ons te veel bloot te stellen, zonder te veel te veroordelen, beweren het bespreekbaar te maken of er iets bij te winnen te hebben. Neen en nog eens neen! Wat heeft de Kerk tot aan het Concilie gedaan? Zij heeft dat gedachtegoed veroordeeld. Tegenwoordig gaat de Kerk in dat gedachtegoed mee, ze maakt het zich eigen en zegent het. Dat is heel belangrijk om te begrijpen.

Deze synodale Kerk is op haar manier *ideologisch*. Ze vindt behoeften uit die alleen bestaan in de geest van hun bedenker; de leer wordt niet meer ontvangen, maar voortgebracht. Een voorbeeld: denkt u dat er in de wereld miljoenen LGBT-koppels om een kerkelijke zegening vragen? Neen! Maar de Kerk vindt het vandaag belangrijk – om de redenen die we net hebben aangegeven – om een teken of een bewijs te geven. Documenten als *Fiducia supplicans* hebben een politieke waarde ten aanzien van de wereld, ongeacht de daadwerkelijke vraag om zegening, de pastorale nood, en ongeacht het aantal zegeningen dat zal worden gegeven. Het maakt niet uit dat er mensen of hele episcopaten tegen zijn. Wat doet het er per slot van rekening toe! Wat belangrijk is, is dat deze teksten zijn geproduceerd, gepubliceerd voor hun politieke betekenis.

We herkennen er eveneens het *zelf-bepalende* aspect in. Ja, want de Kerk wordt niet meer opgevat als een onveranderlijke, door God gegeven structuur, met onveranderlijke doelstellingen, een onveranderlijke missie. Neen, het is een Kerk die volgens de historische omstandigheden, en vooral de eisen van het moment, in staat is om zich aan te passen en zich een nieuw doel te stellen, om altijd te evolueren.

De synodale Kerk is ook *totalitair*. Waarom? Omdat men de Kerk als maatschappelijk lichaam dwingt om zich aan te passen aan beginselen die niet in overeenstemming met haar natuur zijn. Men doet de werkelijkheid der dingen geweld aan. Vandaar sommige reacties, volmaakt of onvolmaakt, volledig of onvolledig. Er wordt dikwijls gesproken over een schijnbare tegenspraak tussen het luisterende oor van een synodale Kerk – die zich openstelt voor iedereen, waarin iedereen mag spreken, deelnemen enz. – en tegelijkertijd zeer autoritaire daden, gesteld door Paus Franciscus in het bijzonder, in elk geval onder diens pontificaat. Die tegenspraak is ter sprake gekomen. Hoe is ze op te lossen? Het antwoord is er: de synodale Kerk is totalitair. Men plakt op de werkelijkheid concepten, ideeën die er niet mee overeenkomen; en wanneer de dingen geweld wordt aangedaan, en ze in een keurslijf worden gedwongen, dan is dat noodzakelijkerwijze totalitair: men gebruikt zijn gezag om de dingen in een keurslijf te dwingen, terwijl men voor de rest zegt te blijven luisteren.

Zij is tot slot *conventioneel*. Het is de synodale basis die, in theorie, de keuzes van het bestuur influistert. Wat wordt beslist wordt altijd als zodanig voorgesteld: het is het gezamenlijke volk van God dat, door zijn *sensus fidei*, influistert

welke weg moet worden ingeslagen of uitgegaan.

Dat is wat voor ons een sleutel tot verklaring dient te zijn. We moeten in de grote beslissingen van dit pontificaat de wil zien om zich zoveel mogelijk aan te passen aan de grote beginselen van de wereld van vandaag, en de politieke wereld, met alles wat dat kan betekenen.

III. De synode, een revolutionair instrument

Laten we nu eens de synode als zodanig in dat licht bekijken. Speelt de synode een bijzondere rol?

Ik ga niet blijven stilstaan bij het theologische, doctrinaire aspect, volgens welke de synode de uitdrukking van de collegialiteit is, van die wil om de Kerk met zijn allen vanuit de basis te besturen.

Er is daarnaast een praktische – om niet te zeggen “politieke” – functie van de synode. Waartoe dient de synode? Ze dient ertoe ideeën in omloop te brengen die men ingang wil doen vinden, en in wet omzetten, door ze toe te schrijven aan een verwachting, een vordering, een behoefte van het Volk van God. En men moet dan wel antwoorden op wat iedereen binnen de Kerk lijkt te vragen – omdat men dat allemaal aan de *sensus fidei* toeschrijft. Welnu, onvermijdelijk zal in alles wat het Volk van God vraagt simpelweg de echo weerklanken van alles wat de hedendaagse wereld verwacht.

Als u kijkt naar het werkdokument van de synode, het *Instrumentum laboris*¹, dat meer dan een jaar geleden werd gepubliceerd, dan vindt u alles! Het is een magma, een vormeloze brij waarin u alles en zijn tegendeel vindt. Met een dergelijk document in handen kan het gezag uitkiezen wat het het meest opportuun lijkt. “Dat is goed, nu is het moment, de tijd is rijp; de situatie is er klaar voor, we kunnen ervoor gaan”.

Wat is het onvermijdelijke gevolg van die manier van doen? Door steeds maar “ja” te zeggen op alles en zijn tegendeel, zonder van een leerstellig beginsel of de werkelijkheid uit te gaan, door louter naar de verwachtingen van jan en alleman te luisteren doet men uiteindelijk dingen die buiten de werkelijkheid liggen.

Ik benadruk het aspect van een loskoppeling van de werkelijkheid, omdat de synodale Kerk een Kerk is die beweert naar iedereen te luisteren, met beide voeten in de gevoelens van het Volk van God te staan: in werkelijkheid is zij utopisch. De zegening die door *Fiducia supplicans* in het vooruitzicht wordt gesteld is niet alleen een dwaling, zij is ook een utopie. Zij is onzinnig. Daarachter gaat

het zweverige droombeeld schuil van een nieuwe wereld en een volstrekt nieuwe Kerk als gevolg daarvan. Er heerst een soort millennialisme. We staan tegenover een utopische en millennialistische utopie. Buiten de werkelijkheid.

De concrete werkelijkheid, de ware werkelijkheid die de Kerk wordt geacht te kennen en te verkondigen, dat is het Evangelie, het dogma, de Openbaring, dat is Onze Heer Jezus Christus, de christelijke moraal, de strijd tegen de zonde. Maar dat wordt in de ogen van de hervormers allemaal een abstracte werkelijkheid, zonder enige invloed op het concrete leven. Wat in modern opzicht telt, is de verbondenheid met het Volk van God: die wordt ondanks al haar utopieën als enige concrete werkelijkheid beschouwd en op radicale wijze tegenover alles wat leer van de Kerk is gesteld. Die leer wordt niet rechtstreeks ontkend, maar opzijgeschoven, beschouwd als een abstracte werkelijkheid.

De Kerk, in dat gedachtegoed gevangen, eraan gekluisterd, erdoor betoverd, erin vastgelopen, in dat gedachtegoed ... de Kerk is verplicht te luisteren en probeert de verzuchtingen van de mensen tegemoet te komen, zonder enig einddoel, zonder enige uiterste volmaaktheid aan te geven; zonder transcendentie, zonder hoogst na te streven doel. Wie spreekt vandaag nog over eeuwig leven?

Kijk naar de toestand van de Kerk, die tegenwoordig een wereldwijd debat voert over bepaalde “zegeningen”! Het is goed dat er reacties op zijn gekomen. Maar u ziet waar we nu staan ... En terwijl hele episcopaten debatteren over het al dan niet zegenen van homoseksuelen, wordt er niet meer over het Evangelie gesproken, niet meer over Onze Heer, niet meer over de genade, niet meer over het kruis. Waarom? Omdat dat allemaal abstract is.

De hiërarchie van de Kerk bevindt zich vandaag de dag in eenzelfde toestand als die waarin de huisvaders zich na 1968 bevonden. Ik spreek van de ontvucherde huisvader, die niet meer weet waarom hij kinderen heeft. Met de hele crisis van 1968 en de geleidelijke verslechtering die erop volgde, weet een huisvader niet meer waarom hij vader is. Hij weet niet meer waartoe hij moet opvoeden, tot welk doel, waarvoor ... Wat doet een moderne huisvader dan?

Eerst en vooral is het nodig dat zijn gezin samenblijft: immers, als er in de opvoeding geen na te streven doel is dat de rol van de vader en de moeder ten volle rechtvaardigt, loopt het gezin het risico te worden ontwricht. Maar daarna, zolang het een vader lukt om zijn gezin samen te houden, ziet hij zijn rol, door omstandigheden, beperkt tot het lenigen van louter concrete en materiële noden. Het kind heeft honger, dus het moet eten krijgen; het heeft onderwijs

nodig, dus het moet naar school worden gestuurd; het heeft sport nodig, het heeft een dokter nodig, het heeft kleren nodig ... en verder weet men niet waarom. In plaats van een einddoel aan te geven lenigt men noden, goede of slechte, die niettemin contingent [toevallig, NVDV] blijven. Vreselijk.

De synodale Kerk komt overeen met dat verminderde, “gehandicapte” ouderschap van de huisvader na 1968. En wat wordt meestal door kinderen gevraagd? Niet noodzakelijk onderricht, maar dat ze hun zin krijgen.

IV. *Fiducia supplicans*: een lange geschiedenis

Met die overwegingen hebben we net de mogelijkheid om onregelmatige of gelijkgeslachtelijke koppels te zegenen op haar juiste plaats gezet. Laten we die recente gebeurtenis nu eens bekijken als onderdeel van een langere geschiedenis. Dat is wat voor ons belangrijk is: de toegeeflijkheid van de Kerk voor de druk van de dag.

Waar komt die druk vandaan? Waarom is die druk zo sterk? We moeten de omvang van die druk op de Kerk begrijpen om de ernst van wat de Kerk heeft beslist te begrijpen.

Laten we dit beginsel niet vergeten: de Revolutie vernietigt, per definitie, een gevestigde orde. Ik spreek hier over de Revolutie met een hoofdletter R, in de ruimste zin van het woord, die alle mogelijke revoluties omvat. De Revolutie vernietigt elke orde en ze moet – om daarin te slagen – elk onderscheid vernietigen, omdat er zonder onderscheid geen orde meer mogelijk is.

Waarom is er in het gezin bijvoorbeeld een orde? In een gezin is er een orde, omdat er onderscheiden zijn. De vader is niet de moeder, is niet de grootvader, niet het kind, niet de zoon of de dochter: de vader is vader en niets anders. De moeder is moeder en niets anders. Ieder wordt geacht zijn of haar deel te doen en in het gezin is er een orde die op natuurlijke wijze tot stand komt, waardoor het gezin zijn doel kan bereiken.

Omdat de Revolutie elke orde vernietigt, moet ze dus elk onderscheid vernietigen: niet alleen in het gezin, maar in de hele maatschappij. Maar vanwaar die wil om te vernietigen? Laten we die beginselen op een theologische manier proberen te zien. Waarom is de Revolutie erop uit om elk onderscheid te vernietigen?

Omdat alle onderscheiden op een of andere manier zijn afgeleid van of leiden naar het meest fundamentele onderscheid: dat tussen het

menselijke en het goddelijke, tussen God en de mens. De eerste revolutie begint met Lucifer, die het onderscheid tussen hem en God niet aanvaardt. De hele inspanning van het modernisme, dat het bovennatuurlijke en het natuurlijke vermengt, is juist een blijk van die revolutie.

Het vergoddelijkte menselijke bewustzijn is een andere manier om dat fundamentele onderscheid af te schaffen: daardoor wordt de mens het beginsel van goed en kwaad, het beginsel van waar en vals. In dat opzicht moet elk traditioneel, met het gezonde mensenverstand verbonden onderscheid worden afgeschaft, want dat is een overblijfsel van het fundamentele onderscheid dat we hebben vermeld, een echo van het eerste en laatste onderscheid tussen de mens en God: deze onderscheiden maken integraal deel uit van een orde die is verworpen, en die van kop tot teen moet worden heroverwogen. Heel dikwijls laat men zich dan met het taalgebruik in: sommige uitdrukkingen worden verboden, sommige woorden mogen niet meer worden gebruikt, worden verketterd, vooral wanneer het om uitdrukkingen gaat die de traditionele onderscheiden uitdrukken.

Laten we naar een heel concreet voorbeeld kijken: de traditionele onderscheiden tussen de meester en de leerling, de baas en de knecht, de ouders en de kinderen, de priesters en de leken, de onderscheiden tussen de verschillende volkeren, tussen de verschillende religieuze belijdenissen ... Die onderscheiden worden afgeschaft of heroverwogen. De nadruk wordt gelegd op wat mensen gemeen hebben: de aarde, het Gemeenschappelijke Huis, de waardigheid van de mens, de mensenrechten enz.

Maar wat is, concreet, het laatste onderscheid om te vernietigen? Het onderscheid dat het diepst in de lichamelijke natuur van de mens en de dieren is verankerd? Dat onmiddellijk uit de handen van God is voortgekomen op de scheppingsdag? Wat is dat onderscheid? Man en vrouw schiep Hij hen.² God schiep de dieren mannelijk en vrouwelijk. Man en vrouw: dat onderscheid is het meest onmiddellijke, het meest vanzelfsprekende. En met dat onderscheid gaan heel precieze functies gepaard, welbepaalde rollen.

Als u dat onderscheid afschaft, of de wereld er niet meer in slaagt om het te begrijpen, probeert u dan maar eens de schoonheid van het vaderschap uit te leggen, uitvloeijing en toepassing van Gods gezag hier op aarde. Dat is heel mooi, het is een geopenbaard begrip, het is Sint-Paulus die dat onderstreept. Een huisvader die zijn opdracht opvat als het verlengstuk van die van God over

de schepping, dat is heel nobel ... Maar dat wordt allemaal onbegrijpelijk en moet worden vernietigd. Men wil komen tot een mensheid die niet langer begrijpt wat man en vrouw is, mannelijk en vrouwelijk. Men wil bereiken dat dat onderscheid wordt afgeschaft, in elk geval in de geesten.

Het is dus een proces dat een lange weg heeft afgelegd, en een heel precieze reden heeft. We moeten het begrijpen in al zijn aspecten. Achter dat alles gaat een wil schuil die duivels is. In de theologische en diepe zin van het woord. Het is Satan die als eerste dat onderscheid verwerpt: hij wil dat de hele wereld, zonder uitzondering, dezelfde weg opgaat: "U zult als God(en) zijn".³

En de afschaffing van al die onderscheiden, in het bijzonder dat laatste, leidt tot de zelfvernietiging van de mensheid. Een mensheid waarin er geen vader en geen moeder meer is, omdat we niet meer weten wat een vader, een moeder, een man of een vrouw is, dat is een beschaving die gedoemd is om uit te sterven. Zij kan niet blijven bestaan. Waarom? Omdat Satan een moordenaar is. Vanaf het begin probeert hij de mens te misleiden om diens ondergang te bewerken. En dat lukt hem. Iedereen moet vandaag die beginselen aanvaarden en de afschaffing van die onderscheiden – natuurlijk met schakeringen, toegevingen, want het spel moet op handige wijze verborgen worden gehouden. Iedereen wordt vandaag verplicht op de ene of de andere manier de afschaffing van die onderscheiden te aanvaarden, en dus de orde die eraan ten grondslag ligt.

Welnu, waarom heeft de Menswording plaatsgevonden? Waarom is er een Kerk? Wat is de rol van de Kerk? Wat is de rol van de Paus? Juist om dat allemaal te bestrijden. Om eraan te herinneren wat de onderscheiden zijn: het eerste tussen de mens en God, en alle andere die daaruit voortvloeien, alles wat daaruit volgt. De heropbouw van die orde, een orde vernietigd door de zonde, door de Revolutie die er de echo in de geschiedenis van is – dát is de missie van de Kerk, de reden van de Menswording.

Maar wat doen de mannen van de Kerk? Niet alleen gaan ze in dezelfde richting als de hedendaagse wereld, maar ze geven tegenwoordig hun zegen. Nu begrijpen we de omvang van de ernst van *Fiducia supplicans*. Het is belangrijk dat ieder van ons een inspanning doet om te begrijpen wat er vandaag op het spel staat. Dát is de agenda. Het maakt weinig uit of die zegen af en toe wordt gegeven of dat ze [voorlopig] niet wordt gegeven omdat het niet het moment is, misschien later wel, misschien niet in Afrika ... het probleem is veel ernstiger. De mannen van de Kerk hebben dat gezegd. Hoe valt dat uit te leggen?

Oproep voor de pinksterbedevaart Chartres-Parijs

Voorwoord

EH. Benoît de Jorna, District-Overste van Frankrijk van FSSPX (Suresnes, 14 september 2023)

Dit is het einde. Thomas reist al bijna veertig jaar. Hij heeft al zo'n elfduizend vijfhonderd kilometer afgelegd door Frankrijk, Italië en Duitsland. Hij vertrok vermoeid vanuit Napels en stopte in Maëenza, bij de dochter van zijn zus, nadat hij nog eens honderdvijfentwintig kilometer had gereisd. En daar kreeg hij plotseling een enorme hekel aan eten. Zijn nichtje wil hem troosten en vraagt hem wat hij wil. Het heeft hem nooit veel kunnen schelen wat hij voorgeschoteld kreeg, zelfs niet aan het hof van Sint Lodewijk. Maar nu heeft hij iets als een goede herinnering: hij wil haringen 'à la parisienne' eten! Thomas echter wil in een religieus huis sterven en vraagt of hij naar het nabijgelegen cisterciënzerklooster van Fossa Nova mag. Nog twaalf kilometer te paard. Hij komt uitgeput aan. Zijn secretaris, pater Renaud, heeft verklaard: "Ik vond hem altijd zo puur als een kind van vijf. Hij voelde nooit de vernederende steek van het vlees, noch stemde hij in met welke slechte gedachte dan ook". Meer kan hij niet zeggen, want snikken versmoren zijn stem en zijn emotie krijgt de overhand. Op de ochtend van 7 maart 1274 geeft Thomas zijn ziel terug aan de goede God, die hij met onvoorwaardelijke toewijding heeft gediend.

De heilige Thomas sterft op negenenveertigjarige leeftijd zonder iets anders te zeggen dan: "Ik aanbid u, o mijn God en mijn Verlosser, voor wiens liefde ik heb gestudeerd, gewerkt, gepreekt en onderwezen".

Maar hier onthult hij het hele geheim van zijn leven. Hij was gepassioneerd voor God, gepassioneerd voor Jezus. Hij gaf zich volledig aan Hem, zonder enig voorbehoud, en hij hield zich nooit in. Nooit in zijn meesterwerk, de summa theologica, spreekt hij in de eerste persoon enkelvoud. En toch zegt hij zelf wat hij was: "De zuiverheid is noodzakelijk voor de geestelijke ziel om zich op God toe te leggen. Ziehier waarom: de ziel wordt verontreinigd door haar verbinding met

de dingen beneden, zoals datgene wat een onzuivere legering onzuiver maakt, zoals zilver vermengd met lood. Nu moet de geestelijke ziel zich losmaken van de lagere dingen om zich te kunnen verenigen met de opperste werkelijkheid. Daarom kan een geest zonder zuiverheid zich niet tot God wenden. Stabiele standvastigheid is evenzeer noodzakelijk voor de toewijding van de ziel aan God. Ze hecht zich aan Hem als aan het laatste doel en het eerste beginsel, dat noodzakelijkerwijs onveranderlijk is in de hoogste graad. Ik ben er zeker van," zegt de heilige Paulus aan de Romeinen, "dat dood noch leven mij zal scheiden van de liefde van Christus". Zo noemen we heiligheid die toewending of applicatie die de mens met zijn geestelijke ziel en zijn daden maakt op God. Thomas was daarom zijn hele leven heilig. Niet alleen deed hij zijn uiterste best om elke dag de H. Mis op te dragen en een tweede Mis te dienen, maar hij was ook altijd eerbiedig en gehoorzaam. Desondanks is het geheim van de H. Thomas niet dat. Hij heeft het gezegd; het is de zuiverheid van de geest die zonder voorbehoud aan God wordt gegeven. Beter nog: zuiverheid van lichaam. De engelachtige dokter is bijzonder gevoelig voor de uitoefening van de deugd van kuisheid. En, als iedereen weet hij hoe moeilijk het is. Daarom koos hij een krachtig bovennatuurlijk hulpmiddel om dit te doen. Zijn hele leven droeg hij een relikwie van de tedere en heilige Agnes bij zich.

Wij gaan minder kilometers afleggen dan de H. Thomas. Maar we moeten ons zijn ijver om Jezus lief te hebben zonder terugkeer tot onszelf, eigen maken. We zullen hem vragen ons de vurigheid van zijn strijdend geloof over te brengen. We zullen hem smeken ons te trainen in de verovering van de heiligheid en ons te doen beseffen dat het grote middel, vooral vandaag in deze bedorven wereld, is om koste wat het kost de zuiverheid van hart, geest en lichaam te willen bewaren.

Organisatie FSSPX Benelux

Voor de Benelux zullen vier priesters de pelgrimstocht begeleiden.

- E.H. Louis Bochkoltz is de bedevaartscöördinator voor het district en zal met de volwassenen meelopen.
- E.H. Matthias De Clercq zal het Nederlandstalig kinderkapittel begeleiden.
- E.H. Vianney de Champeaux zal de pelgrimstocht ook vergezellen om de volwassenen een aalmoezeniersdienst te bewijzen.
- E.H. Pascal Hennequin zal het Franstalig kinderkapittel begeleiden (St Hubert).

Ons FSSPX-Benelux district biedt u volgende diensten aan:

- een Nederlandstalig volwassenenkapittel (kapittelleider: dhr. Björn Waegebaert)
- een Franstalig volwassenen kapittel (kapittelleider: dhr. Clément Noël)
- een Nederlandstalig kinderkapittel
- een Franstalig kinderkapittel (kapittelleider: dhr. Pierre de Bonnafos)
- een logistiekploeg (verantwoordelijk: dhr. Laurent Vanderlinden & dhr. Pjotr Zegers)

Het Benelux kapitel heeft het geluk een eigen logistiek team te hebben dat zorgt voor:

Het opzetten van de tenten

- de warme maaltijden/drankjes op zaterdagavond - en zondagavond (voor de andere maaltijden moet iedereen zijn eigen eten meenemen voor de drie dagen)
- het beheer van de bagage

Wil je graag deelnemen aan deze drie dagen, maar voel je je niet in staat tot zo'n wandeling? Aarzel niet om je bij het logistiekeploeg aan te sluiten! We hebben hulp nodig om de tenten op te zetten, te koken en de busjes te vervoeren.

Vervoer

- U mag zeker met eigen vervoer naar de bedevaart gaan.
- De organisatie van de Benelux voorziet minibussen als vervoer naar de bedevaart.

BELANGRIJKE DATA:

7 april (NL) en 1 mei (BE): Degenen die zich na 7 april (NL) of 1 mei (BE) inschrijven, zullen waarschijnlijk voor hun eigen vervoer moeten zorgen
15 april: daarna worden inschrijvingen duurder

! Voor het overzicht van de kosten, het vervoer, de voorwaarden en inlichtingen van de bedevaart, zie het hulpformulier in bijlage.

! Inschrijvingen zijn exclusief online (zie QR-code op het hulpformulier in bijlage).

! Uw inschrijving is slechts geldig, wanneer het bedrag is overschreven op het rekeningnummer BE43 0016 4233 6201 met de vermelding 'Chartres 2024 + naam + voornaam'

! Alle details en voorwaarden vindt u op de website www.fsspx.be/nl

PINKSTERBEDEVAART
VAN CHARTRES NAAR PARIJS
God zoeken
met Thomas van Aquino

PELERINAGES DE TRADITION 2024
dhr. Laurent Vanderlinden +32 475 65 34 56
Aalmoezenier E.H. Louis Bochkoltz benelux.bedevaart@fsspx.be

18-19-20 MEI

Privé-openbaringen, zegen of gevaar?

(deel 1)

P. Gerd Heumesser (uit *Mitteilungsblatt* nr. 541, februari 2024)

Alleen in Italië zouden er vandaag de dag rond de honderd Mariaverschijningen zijn, zegt Stefano Cecchin OFM, president van de Pauselijke Marianische Akedemie¹. Is dit een goed teken voor onze tijd, of eerder een reden tot bezorgdheid? In het Oude Testament was men eerder ongerust, wanneer er geen profeet was die tot het volk van Israël sprak. De duistere tijd voor Samuel beschrijft het eerste boek Samuel met de volgende woorden: “Nu was in die dagen het woord van Jahweh zeldzaam, en visioenen kwamen niet dikwijls voor” (1 Sam. 3,1). Is het dus wel goed, wanneer het wemelt van woorden die (zogenaamd?) van God komen en wanneer berichten over visioenen de ronde doen?

In het Oude Verbond sprak God door de profeten tot zijn volk, en Hij sprak vaak en op velerlei wijze (Hebr. 1,1). Hij sprak zo duidelijk tot hen, dat de profeten zeker wisten: “Hier spreekt de Almachtige tot mij.” En vaak legitimeerde Hij zijn profeten door hen wonderkracht te verlenen. Tegenwoordig leven we niet meer in het Oude Verbond. Het Oude Verbond was onvoltooid, toegespitst op Christus. Jezus Christus heeft voorgoed alles gezegd wat wij mensen moeten weten om in de hemel te geraken. De Openbaring van God is met de Apostelen afgesloten.

Desondanks spreekt de hemel ook na de tijd van de Apostelen af en toe tot een mens. Men kan ook zonder deze nieuwe hemelse boodschappen tot het eeuwige leven geraken, maar ze kunnen het een en ander wat verduidelijken. Zulke visioenen en mededelingen, die de hemel aan afzonderlijke gelovigen schenkt, hebben in de geschiedenis van de Kerk al veel bewerkt.

Het feest van Sacramentsdag bijvoorbeeld danken we aan de visioenen aan de H. Juliana van Mont Cornillon (1193 – 1258). De H. Jeanne d’ Arc (1412 – 1431) had verschijningen van de H. Margaretha, de H. Catharina en de H. Aartsengel Michaël en zij heeft

haar stemmen gehoord. Deze verschijningen brachten een beslissende wending in de honderdjarige oorlog tussen Engeland en Frankrijk. Aan de H. Catharina Labouré verscheen de Moeder Gods. Sindsdien hebben we de Wonderdadige Medaille, die al veel belangrijke bekeringen bewerkt heeft. In Lourdes en Fatima is al oneindig veel goeds gebeurd.

Vanwaar komen verschijningen?

Dat er verschijningen zijn en dat ze werkelijk van de hemel kunnen komen staat ontwijfelbaar vast. Ook staat vast, dat de christenheid zich steeds bewust is, dat verschijningen en visioenen niet enkel van de hemel kunnen komen, maar ook van demonen.

Al in de ‘Aanwijzingen van de Vaders’, een verzameling van uitspraken van de woestijnvaders uit de vijfde eeuw, bevindt zich volgend verhaal en verschillende soortgelijke: “*Eens verscheen de duivel, veranderd in een engel des lichts, aan een broeder en sprak tot hem: “Ik ben de engel Gabriël en tot u gezonden.” Hij echter antwoordde: “Zie na of ge niet tot een ander gezonden bent, want ik ben niet waardig, dat mij een engel gezonden wordt.” Direct verdween de duivel.*”²

De woestijnvaders waren dus overtuigd dat niet alle verschijningen van de hemel komen. In veel gevallen bemoeit de duivel zich echter niet direct. Er zijn nog andere bronnen, waaruit ‘visioenen’ ontstaan kunnen.

Bedrog

Allereerst het simpele bedrog. Iemand kan doen alsof hij visioenen heeft en mededelingen van de hemel ontvangt, hoewel hij goed weet dat de woorden niet van de hemel stammen. Zo schreef bijvoorbeeld bisschop Pavao Zanic, bisschop van Mostar in 1990, in zijn tekst ‘De waarheid over

Medjugorje' dat de boodschappen in Medjugorje in wezen van een Franciskanerpater stammen, die ze aan de zieners doorgaf. En Michael Hesemann legt in verschillende werken uit, dat de boodschappen van het 'Boek der Waarheid' door een reclamemaakster uitgevonden worden. Soortgelijks lezen we bij de profeet Jeremias. Hij verkondigt dit woord: "Zo spreekt de Heer der Heerscharen; "Luistert niet naar het woord van die profeten, die voor u de toekomst voorzeggen. Ze verdwazen u slechts, en verkonden visioenen van eigen vinding, niet op Jahweh's bevel!" "Ik heb die profeten niet gezonden: toch gaan ze hun gang; Ik heb tot hen niet gesproken, toch profeteren zij erop los!" (Jeremias 23, 16 en 21)

Inbeelding

Bij bedrog is er slechte wil. Er is echter ook een bron van 'visioenen' die noch hemels, noch duivels is en waarbij ook geen slechte wil meespeelt, namelijk de eigen inbeeldingskracht van de 'ziener'. Producten van de eigen fantasie worden voor mededelingen van God gehouden. Ook dit was er al in het Oude Verbond. De profeet Ezekiël keert zich tegen mensen die enkel 'zelfbedachte visioenen' weergeven: "Zo spreekt Jahweh de Heer! Wee de dwaze profeten, die hun inbeelding nalopen, zonder dat ze iets hebben gezien! Als vossen op de puinhopen, zo zijn uw profeten, Israël!" (Ez. 13, 3-4)

Er zijn dus 'profeten' die hun eigen inbeelding volgen, zonder iets gezien te hebben! De leraren van de christenheid waren zich van dit gevaar bewust. Maar daarmee is nog niet het hele probleem beschreven. De H. Thomas van Aquino³ wijst erop, dat zelfs een echte profeet niet altijd onderscheiden kan, of zijn eigen geest tot hem spreekt, of de geest Gods. Hij stelt zich de vraag: "Kan een profeet altijd onderscheiden, wat hij door zijn eigen geest zegt en wat hij door de geest der profetie zegt?"

In zijn antwoord toont hij dat het denken van een profeet op twee verschillende manieren beïnvloed wordt. Enerzijds spreekt God zo overduidelijk tot de profeet, dat het voor hem geheel duidelijk is, dat deze woorden van God komen. Tot Abraham sprak God duidelijk: "Neem Isaäk, uw enige zoon, die ge liefhebt, ga naar het land van de Moria en offer hem daar op een van de bergen die Ik u aanwijs als brandoffer." (Gen. 22, 2) Abraham was zo zeker dat deze opdracht van God kwam, dat hij zelfs zijn enige zoon geofferd zou hebben, als de hemel niet opnieuw ingegrepen zou hebben. Maar niet altijd is het spreken van God zo duidelijk. Ook tot een profeet kan God door verborgen ingevingen spreken. Dan kan zelfs de profeet zelf naderhand niet zeggen of hij het zelf bedacht of dat God het hem ingegeven heeft.

Mengeling tussen Inbeelding en het werken van God.

Wanneer zelfs bij een profeet niet altijd duidelijk is wat van God of wat van eigen inbeelding afstamt, dan geldt dit ook van de 'zieners' bij privé-openbaringen.

Bij de visioenen van Anna-Katharina Emmerick bijvoorbeeld vindt men beide. Anna-Katharina Emmerick beschrijft in 'Het leven van de H. Maagd Maria' de plaats en de vorm van het huis waarin Maria gestorven is. En dat "ongeveer drie en een half uur van Efese op een berg aan de linkerkant..." Tot nu toe ging het merendeel van de geleerden ervan uit dat Maria in Jeruzalem gestorven en ten hemel opgenomen is. Men was van mening dat de Apostel Johannes pas na de ten-hemelopneming van Maria naar Efese was gegaan. Sinds de vijfde eeuw wordt aan de voet van de Olijfberg in Jeruzalem het graf van Maria vereerd. Desondanks zocht pater Jung van de Lazaristenmissie in Izmir aan de hand van de beschrijving van Anna-Katharina Emmerick naar dit huis en vond het op 29 juli 1891.⁴ In 1951 verklaarde Paus Pius XII het huis van Maria als bedevaartsoort. Dit weten kan nauwelijks door de verbeelding voortgebracht zijn. Aan de andere kant bevatten Emmericks visioenen uitspraken die hoogst waarschijnlijk niet met het werkelijk gebeurde overeenstemmen, maar uit haar eigen voorstellingswereld komen. Ze beschrijft het kruis van Christus als een gaffelkruis, met kruisarmen "als de takken van een boom, (die) vanuit de stam opwaards lopen en leken op een y, als men haar onderste lijn tot op gelijke hoogte tussen de armen verlengen zou." Zo was haar het kruis in de kerk van Coesfeld vertrouwd. Deze beschrijving zou dus uit haar eigen voorstellingswereld kunnen komen.

Hoe kan men echte van onechte boodschappen onderscheiden?

Om deze redenen is het zeer moeilijk echte hemelse boodschappen van onechte te onderscheiden. Zekerheid kan enkel een duidelijk en openbaar wonder geven, als bijvoorbeeld het zonnewonder in Fatima of de genezingen in Lourdes. In deze gevallen bevestigt de hemel door wonderen de echtheid. Zolang een zulke bevestiging door een duidelijk wonder ontbreekt, kan men enkel aan de hand van verschillende kentekenen een inschatting maken en zal men bij twijfel de boodschappen eerder als niet van de hemel komend bestempelen.

VOETNOTEN

¹ Katholisch.info 26-06-2023; ² Migne Pl.Bd 73, geciteerd naar Sartory: 'Lebenshilfe aus der Wüste', blz. 121; ³ Summa II.II.171.5

⁴ Hesemann, Michael: Stigmata – 'Zij dragen de wonden van Christus', Gülllesheim 2006, blz. 153-158

De Z. Frederik van Hallum

† 1175, feestdag 3 maart

Br. René Maria

Nu we in februari het begin van de orde van de Premonstratenzers of Norbertijnen met de Z. Hugo van Fosses gezien hebben gaan we nu haar uitbreiding in Friesland met de Z. Frederik van Hallum behandelen. Zijn leven is vóór het jaar 1230 door abt Sibrand van Mariëngaarde opgeschreven, die zelf veel van Alard, de trouwe leerling van Frederik, heeft vernomen.

Frederik (zijn roepnaam was Freerk of Freico) is de zoon van de weduwe Swithburga. In Hallum hoedt hij de weinige schapen van de familie. Zij heeft niet de middelen om hem naar school te sturen. Eens ziet zij op het land een adder met een verwrongen ring rond zijn hals. Zij slaat het dier dood en zoekt de eigenaar. De ring behoort niemand toe; daarom ziet zij het als een teken van de goede God, want door de zilveren ring kan zij Frederik laten leren. De oude pastoor neemt in de schuchtere knaap de roeping van de hemel waar. Hij onderscheidt zich door leerzucht en verstand, zodat hij spoedig de hogere studies in Münster mag beginnen. Van nature is hij vreesachtig voor de mensen, hij richt zijn vertrouwen meer op God. Hij leeft zeer deugzaam. Zijn patrones Caecilia verschijnt hem en spoort hem aan voortaan niet aan zijn eigen welzijn, maar aan dat van anderen te werken, want “daartoe zijt gij door God voorbestemd.”

Frederik keert terug naar Hallum in de arme woning van zijn moeder en geeft les op het schooltje van het dorp. De oude pastoor van Hallum sterft en Frederik wordt gekozen als opvolger.

Niet lang erna raken de edelen van de rondom liggende stinsen met elkaar in twist. De ruzie loopt hoog op en de ene groep vlucht naar de kerk om er zich te verschansen. De anderen rammen de deuren en werpen pijlen door de vensters. Ook die binnen zitten weren zich verwoed tot er iemand vuur op het kerkdak werpt. Het gebouw staat weldra in brand, sommigen komen om en anderen smeken om

verzoening en geven voldoening. Frederik tracht door gebed en boete hun woeste zeden te beteren. De kerk wordt weer opgebouwd.

Hij houdt de ruwe dorpers het beeld van de Moeder Gods voor ogen om zo de ruwe inborst te beteugelen. En zij helpt hem van haar kant. Op zekere dag komt iemand berichten dat juist een kind zonder doopsel is gestorven. Hij snelt naar de kerk en knielt voor het altaar van Maria en zucht: “O Moeder, hoe hebt ge mij zo kunnen vergeten, nadat ge mij zo teder hebt liefgehad! Welnu, ik zal niet meer eten, en” – voegt hij in heilige stoutmoedigheid erbij – “u niet meer dienen, voordat het kind ten minste zolang in het leven wordt teruggebracht, dat het gedoopt worde.” Hij gaat naar het huis van de dode baby en gebiedt allen te bidden. Hij staat op en legt vol vertrouwen boek en stola op het lijkje. Dit komt weer tot leven, het kind begint te schreien. Het wordt gedoopt en blijft nog leven tot de volgende dag. Dit gebeuren wordt in de gehele streek bekend.

Hallum is een rijk dorp met verschillende edelen, die allen hun tienden aan de kerk geven. De opbrengst is meer dan Frederik voor de kerk en zichzelf nodig heeft en hij vat het plan op om van het overige een hospitaal op te richten. Maar eens is het hem als ziet hij heel het menselijk geslacht wagens met hout dragen. En op zijn vraag: “Waartoe dient al dat hout?” krijgt hij ten antwoord: “Om Babylons oven te stoken!” Vrees bevangt hem bij dat woord, maar Onze Lieve Vrouw raadt hem: “Vlucht uit Babylon!” En dan hoort hij St. Petrus zeggen: “Zie, wij hebben alles verlaten en zijn Jezus gevolgd, en Hij heeft het honderdvoudige beloofd. Ga en doe gij aldus.” Nu begrijpt hij wat God van hem wenst; niet een hospitaal, maar een klooster.

Zijn moeder sterft de dood der rechtvaardigen. Bij haar begrafenis verklaart hij zich aan Jezus en Maria als offer aan te bieden en niet meer

volgens zijn eigen wil, maar volgens de regel van de Heilige Augustinus zal leven. Reeds de volgende dag reist hij naar Utrecht om de bisschop te vragen het witte kleed van de Norbertijnen te ontvangen. De bisschop verwijst hem naar het Premonstratenzerklooster Mariënweert. Hij volgt er het noviciaat, schrijft het regelboek en kerkgebruiken over en keert terug naar Hallum.

Een machtig man, Godschalk, treedt ten aanschouwe van de parochie naar het altaar. Hij legt zijn wapens neer, en wil alles doen wat Frederik zal gebieden. Zijn vrouw stemt erin toe. Zo wordt Godschalk de tweede Norbertijn in Friesland. "Niemand overtrof hem (Godschalk) in hard arbeiden, in veelvuldig bidden, in ijverig onderhouden van de regel... bij alle werk nam hij het moeilijkste; was de zee aan het ebben, en konden de schepen daardoor niet aan het strand komen, dan ging hij te water en sleepte het vaartuig voort. Eens bij het bouwen van een huis, hielp hij de arbeiders, maar viel plotseling en brak een been..." Frederik snelt toe, bidt en zegt 'dat sta God niet toe' ... Onmiddellijk is het been geheeld." Het voorbeeld van Godfried trekt velen tot de nieuwe orde. In 1163 bouwt Frederik een kapel met klooster op een nieuw ontgonnen vruchtbare vlakte bij de zee. Een storm dreigt het werk te vernielen. De muren hellen over om omver te vallen, balken storten omlaag. In die nood werpt hij zich op de knieën en bidt. Direct wordt de hemel helder en de lucht kalm. Het nieuwe klooster krijgt de naam Mariëngaarde.

Nadien worden ook vrouwen opgenomen. Er wordt een tweede klooster voor vrouwen verderop gesticht, Bethlehem (nu Bartlehiem) genaamd. Over Frederiks bezorgdheid voor de zusters zijn veel wonderbare feiten geboekt. Eens is zuster Ferthwa

vreselijk ziek, zodat zij ondraaglijke pijnen moet verduren. Men laat vader Frederik roepen. Hij komt, knielt neer vol vertrouwen op God en spoedig is de ziekte geweken. Dank aan zoveel zorg wordt het klooster Bethlehem door onderlinge liefde, door armoede en gebed een ware woonstede des Heren.

Frederik zoekt een binding met een ander voorbeeldig Norbertijnenklooster en vindt dat in Steinfeld. Er worden af en toe monniken uitgewisseld om de regelgetrouwheid en gebruiken op de Norbertijnen af te stemmen en op een goed pijl te houden.

Bij al de zorgen om zijn kloosters verliest hij zijn parochianen in Hallum niet uit het oog. De kloosterschool van Hallum wordt de beroemdste onderwijsinstelling van de hele streek.

In Hallum draagt hij zijn laatste H. Misoffer op ter ere van de H. Maagd. Zijn verval neemt snel toe. Hij laat alle parochianen nog eens bij hem komen en verzoekt dat zij de kerk en het klooster altijd zullen begunstigen. Dan beveelt hij zijn broeders de grootste zorg voor de armen te hebben en sterft kalm de 3de maart 1175, het dertiende jaar na de stichting van zijn klooster Mariëngaarde. Hij wordt begraven in de Mariakapel, betreurd door allen die in hem hun landsvader verloren hebben. Ontelbare genezingen vinden plaats bij zijn graf, dat een grote bedevaartplaats wordt.

Vanuit Mariëngaarde komt het kloosterleven in Friesland tot grote bloei. In 1578 worden echter alle klooster door de hervormers vernield. De relikwieën van Frederik van Hallum worden op een kar verstoep en onzichtbaar voor de protestanten naar het zuiden vervoerd. De bisschop van Kamerijk onderwerpt de relieken aan een onderzoek van echtheid, leest het verslag van de verheffing der relieken en er wordt een mis met officie opgesteld. Dan worden de relieken naar Binche overgebracht, waar de abt van Bonne-Esperance ze in ontvangst neemt. De abdijgebouwen worden later deel van het kleinseminarie van Doornik. Ook de parochies Vellereille en Strepny in Henegouwen en de abdij Leffe ontvangen aanzienlijke relikwieën, die zich er nu nog bevinden.

(Een uitvoerigere levensbeschrijving van hem is op onze website te lezen.)

VOETNOTEN EN BRONNEN

- ¹ Een stins betekend 'steenhuus' en is een middeleeuwse, verdedigbare en bewoonbare dikke stenen toren die in Friesland en Groningen veel voorkomt.
- 'Neerlands Heiligen in de Middeleeuwen' door J.A.F. Kronenburg, 2e druk, drukkerij Bakker, Amsterdam 1916.
 - Website van het Meertens-instituut: <https://bedevaart.meertens.knaw.nl/plaats/1208>

Aankondigingen

Bezoek onze website: www.fsspx.be/nl

WO
13.03

Militia Immaculatæ in
Antwerpen: "O.-L.-V. van
Scherpenheuvel"

ZO
10.03

Processie ter ere van Sint Jozef
Sint-Jozefkerk Brussel

Geestelijke Oefeningen van Sint-
Ignatius

(gemengd): ma 8 – za 13 april 2024

VR
26.04

Gezinsweekend te Helvoirt (NL)
t.e.m. zondag 28 april

WO
15.06

Bedevaart naar Moerzeke voor
de 100ste verjaardag van het
overlijden van Priester Edward
Poppe

**!!! in plaats van de Parochiebedevaart
naar Scherpenheuvel van 1 mei !!!**

ZA
18.05

Bedevaart Chartres-Parijs
t.e.m. 20 mei (zie blz. 13)

ZO
2.06

Sacramentsprocessie

DO
27.06

JKI-reis naar Zaitzkoffen
t.e.m. 2/07 – Info: E.H. De Bruyn
(j.debruyne@fsspx.be)

ZO
14.07

Fietstocht naar Domrémy
t.e.m. 20/07 – Info: Broeder Rene Maria
(br.renemarkia@fsspx.be)

MA
15.07

JKI-reis naar Ierland
t.e.m. 20/07 – Info: E.H. Huysegems
(info@fsspx.nl)

ZO
28.07

E.K. zomerkamp te Xhos
t.e.m. 8/08 – Info: E.H. De Bruyn
(hemelstraat.ek@fsspx.be)

VR
16.08

Bedevaart naar het katholieke
Polen

t.e.m. 24/08 – Info: dhr. Vincent Camps
(e-mail: mi@fsspx.be)

R.I.P.

Raymond François HUFKENS

11 juni 1936 – 13 februari 2024

GEZINSWEEKEND

ONZE LIEVE VROUW VAN GOEDE RAAD

SS. MATER BONAE CONSILII ORA PRO NOBIS JESUM FILIUM TUUM

26-27-28 april 2024

EMMAUSKLOOSTER TE HELVOIRT

AANMELDEN: VIA DE WEBSITE OF QR
MEER INFO: WWW.FSSPX.BE
VRAGEN: GEZINSWEEKEND@FSSPX.BE

€250
PER GEZIN

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Dinsdag 8.30 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 420 197
e-mail: vog.pius5.asbl@hotmail.com

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05
e-mail: stichtingsintjozef@fsspx.nl

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 18.30 u.
Za 9.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 8.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295,
D-45356 Essen
Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 8.30, 10.30 u.

De Monstrans

is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Louis Bochkoltz, Prior

De Monstrans wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.